Huru grymt wi oß bedraga
Med en död af egen hand,
Att med den wi oß betaga
Sällhet i ett bättre land.

9.

Snart du skall det öde smaka,
Att från jordens mörka klot
Gå till Skaparen tillbaka,
Och Hans Nådes sol emot;
Nyttja derför wisligt tiden,
Som dig ännu återstår,
Att, då denna år förliden,
Du en ewig sällhet får!

Exemplaret kostar 2 sk. B:co.

GS1652

d. 15/11 28.

Några Wigtiga Erinringar

i anledning af det sällsamma Mord,
som
f. d. Sekund-Korporalen wid Kongl.
Andra Lif-Gardet,
Petter Malmström,
nyligen begått å
Skomakare-Gesällshustrun
Maria-Gustava Modin,
född Ripsam,
jemte
Den mördade hustruns hälsning till sin Mördare.

Skingra Gud! all twiflans dimma;
Låt mig ljus i ljuset se;
Låt i trone mig förnimma;
Att blott Du kan frälsning ge;
Att den wäg, som Jesus banat;
Är den enda, jag kan gå,
För att lif och räddning få.
Swenska Psalmb. N:o 168. v. 4.

Stockholm,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1828.
Huset N:o 4, Qwarteret Perseus wid Östertånggatan.

detta förfoa förflärade hustru Modin sig nöjd, om Malmström både hierta att på detta sätt möda denne. Sedan den fi, 6 på aftonen informat, drog Malmström ut sin fabel och höga hustru Modin i hufvudet, men träffade ej battre, än att den vaknade, reste sig upp och ropade: "Jesus ansamma min anda;" och till Malmström: "Kom ihåg din Gustava!" hvarpå den ivrige omfamna denom, men nesfull fanskes. Derefter gaf Malmström denne flera hugg till dess han ansåg den mare död, och ämnade nu sielf afhändra sig i dennes hierta. Det ligger fakeses mot hvarje oskuld hälsa, som upptäcker i dennes hierta. Det ligger fakeses

mot upphä att ivata och bebia medan tid är, på det ini ej matte falla i de fruktanskärba finaser, dem hart eget hiertas pahiener utlägga för oß. Malmström och den af denom mördadade hustruns rysliga exempel äro talande bewis på denna fanning, och dora derföre bupt inpräglas i hvarje menniskas hierta, som önskar att, efterwillad af blinda pahioners yrsel, på dygdens och redlighetens wäg wandra lifwet igenom.

Den mördade Sufrunes hälsning till sin Mördare.

Ehuages fom Pfalm. N:o 113.

1.

Efterän lifwets storm och wågor,
Stod jag neb i dödens famn;
Mörkrets natt och brottets plågor
Eftlad följe i dess hamn;
Ett ett skepp på hafwets dölja,
Som i dunet flunter ner,
Gammna tynad mig skulle följa
Och i fallet öfas mer.

2.

Ach! jag tänkte att mig skilja
Från det qtal, mitt hierta leb,
Då jag af min fria wilja
Stog med dig i grafwen neb;

Med blödande hjerta öppnar menniskowännen ånyo sanningens förlåt, för att från djupet af menniskohjertat hämta nya bewis på wigten och nödwändigheten af, att waka medan dagen är inne, att rusta sig med andans kraft, och manligen strida mot köttsens begärelse, ögonens begärelse, och ett högfärdigt lefwerne, hwilka äro menniskans wårsta fiender, emedan de bo inom hennes eget bröst och lemna henne aldrig någon ro, hwarken natt eller dag, utan föra henne slutligen i det rysligaste förderf, om hon är swag nog att ge wika för någondera af deßa paßioner, hwilka i sådant fall bli just hennes swåraste straff.

Förre Sekund-Korporalen wid Kongl. Andra Lif-Gardet, Petter Malmström, en yngling wid tjugutwå års ålder, har nyligen sjelf angifwit sig hafwa mördat Skomakare-Gesällshustrun Maria Gustava Modin, och om anledningen dertill, samt sättet, hwarpå mordet blifwit begångit, afgifwit följande berättelse: En oloflig kärlek, som Malmström och hustru Modin fattat till hwarandra, skall hafwa warit egentliga orsaken till detta mord. Omkring ett års tid skola de ha warit

Huru illa jag har handlat
Då jag följt paßionens röst,
Och min sommar så förwandlat
Till en mörk och qwalfull höst.

6.

Nu mig trolösheten qwälier
Mot en fordom älskad man,
Och det mål mitt öga wäljer,
Ej min smärta stilla kan.
Ofweralt mig ständigt följer
Samma plåga, samma qwal
För min syn sig intet döljer
Af mitt stora syndatal.

7.

Men min bön i dödsminuten
Till en mild och rättwis Gud,
Från ett tröstlöst hjerta gjuten,
Trängde fram sitt klagoljud;
Ty den Gode snart will göra
Slut på mina suckars tal,
Och mig såll och lycklig föra
I sin glädjes himlasal.

8.

Så jag går att böner fälla
För min arma mördare,
Att Gud måtte ljuset ställa
För hans syn, att han får se;

4.

Men jag derwid ej bekänte
Ju brottslig fielf jag war,
Att det qwal, mig lifwet känte,
Gielf jag åt mig skapat har,
Om för dig i hjertat brann,
Och att lifwets luft och plåga
Dag borst dela med min man.

5.

Od ifrån förnuftets öga
Sinbeln flets af dödens hand,
Och wid liwet från det höga
Ger jag nu min wilkas band,

Huru illa jag har handlat
Då jag följt paßionens röst,
Och min sommar så förwandlat
Till en mörk och qwalfull höst.

6.

Nu mig trolösheten qwälier
Mot en fordom älskad man,
Och det mål mitt öga wäljer,
Ej min smärta stilla kan.
Ofweralt mig ständigt följer
Samma plåga, samma qwal
För min syn sig intet döljer
Af mitt stora syndatal.

7.

Men min bön i dödsminuten
Till en mild och rättwis Gud,
Från ett tröstlöst hjerta gjuten,
Trängde fram sitt klagoljud;
Ty den Gode snart will göra
Slut på mina suckars tal,
Och mig såll och lycklig föra
I sin glädjes himlasal.

8.

Så jag går att böner fälla
För min arma mördare,
Att Gud måtte ljuset ställa
För hans syn, att han får se;